

Шановні друзі і колеги!

Слоган цього номера: «Вчись вибирати». Ось до нього невеличка історія.

В одному зоопарку жив слон. Звичайний африканський слон, анітрохи не гірший і не кращий за інших.

Але одного разу прийшли люди, виміряли його в усіх напрямках, а потім сказали:

— Цей слон має найбільші вуха серед усіх слонів, які живуть у зоопарках.

Слон одразу запишався.

— Ви чули, — казав він, — у мене найбільші вуха з усіх слонів, які мешкають у зоопарках!

І він вимагав, щоб усе це було написане на його клітці. Відтоді біля його вольєра стало збиратися найбільше народу. Ще б пак, адже це був не звичайний слон, а слон із найбільшими вухами. Навіть дуже важливі люди — міністри та послы — хотіли познайомитися з ним.

— Послухай, — казали йому друзі, — у цьому немає жодної твоєї заслуги. Ти маєш бути найскромнішим і наймилішим слонем з усіх слонів, які живуть у зоопарках.

Але хоч у слона були найбільші вуха, він нізащо не хотів слухати поради друзів. Недарма ж йому давали найкращі вольєри, його знімали в кіно, його обрали почесним слонем у всіх зоопарках світу.

Більше того, до нього було приставлено спеціальну людину, яка мила його і доглядала його великі вуха.

Якось ця людина перестаралася. Вона так сильно виполоскала вуха слона, що вони після прання зіслися.

Люди стали дивуватися:

— А чому цей слон займає найкращий вольєр?

— Бо мав найбільші вуха.

— То ж були...

І слона відправили у спільний вольєр, до його старих друзів. Але слон не хотів жити із друзями. Він дуже звик до популярності. Тому він пішов із зоопарку і став блукати найближчими полями та ущелинами. Від мандрівного життя він скоро схуд, змарнів і взагалі став більше схожим на верблюда.

Невідомо, чим усе це скінчилося б, якби до нього знову не підійшли люди. Вони розмовляли з ним, а потім сказали:

— Цей слон — найдурніший слон з усіх слонів, які мешкають у зоопарках.

Путівник одразу підбадьорився.

— Чули, — похвалявся він, — я найдурніший слон з усіх слонів, з якими розмовляли!

Він знову повернувся до зоопарку, і йому знову надали найкращий вольєр.

Так він і живе в ньому досі. Він усім задоволений, але найбільше у світі тепер боїться одного: як би несподівано не порозумнішати.

(«Четверо під однією обкладинкою», Едуард Успенський, 1966 р.)

З повагою, Дмитро Іванов ■

